

Rekamié Gauč

Amikor értesültem róla, hogy a férjem meghalt
(két távirat is érkezett Karlovy Varyból,
az első, hogy nem él, a második, hogy fölboncolták),
azt se tudom, hogyan, leroskadtam a szobában a székre,
és bámultam a rekamiét, mert éppen az volt előttem,
láttam, hogy kék, hogy *nyilvánvalóan kék*,
és azt ismétелgettem magamban: Ez kék,
kék, mindenki láthatja –
ugyanis attól a naptól kezdve, hogy idehoztuk,
a színéről nem tudtunk megegyezni,
Jiří mindig a zöld különös árnyalatát emlegette.
Bambán ültem a szobában, és megállás
nélkül azt motyogtam: Hogy lehattél ennyire vak,
ez a rekamié *kék, mint az indigó*,
nem kellett volna, igazán nem kellett volna
azt bizonygatnod nekem, hogy zöld. Aztán
mint egy idegent, meghallottam önmagam, és mintha
fölébredtem volna, végre zokogni kezdtem.

December a villanegyedben *Prosinec...*

A sötétség hala csak továbbsodródik
a szorongó, parti fák mellett.
A házakban sötétbarna asztalra terítenek.
Az ablak közepén gyengített csillag,
alatta műanyag betlehem táboroz,
tele léptekkel, előkészülettel, köznapisággal.
A fény szürke, idegen, egyenletes.
Mindenkori, békés, ünnepi.
Itt-ott az eltakarított hó fellobban,
fagyott írás takarja a járdát.
A táj a távolban, mintha egy kitépett
decemberi naptárlap képe lenne.

Kétségbeesett tavasz *Zoufalé jarní dny*

Kétségbeesett tavaszi napok tél közepén.
Égő sziklák a hófoltok alatt.
A városban vagyunk.
Sebző, levéltelen ágak,
élesre fent járdaszél,
félbevágott levegő.
A nap: kövér nappali csillag.
A jeges szél egyik oldalról
a másíkra hordja a zugokat.
A kicsi meghátrál a nagyobb elől.
Egyes színek soha nem voltak még láthatók.

Éjszakai táj

Noční krajina

– Hallod azt a gyereket? – Macskák. – Nem. –
Az asztal fölött arc, fáradtan lenyugvó szem,
a sárga deszkán sötét holdsütés.
– Raktál rá? – Igen. – Figyelj, megint.

A dombhajlatban fák oválisai. A zöld sötét
az üvegtáblához nyomódik. Fa a fára,
csúcs a csúcsra, körvonal a körvonalra.
– Hagyj egy kicsit, elég. – Levél a levélhez

kérve érinti a kezét. – Hallod, muszáj,
nem hagyja abba. Bezártál? – Igen. – Az asztal
fölött álmon végighúzott, letört gyufafej.
– Hallod azt a gyereket? – Nem.

Egy kosár paradicsom

Rajčata

Elmesélte, hogy besüppedt a sír.
A koporsó nyilván beszakadhatott.
Elmesélte, hogy öt vödör homok is kevés volt.
De voltaképp mást mondott – nem vagy itt, mit neked
a sír, nem törődsz a beszakadó koporsóval.
A gödröt se te töltöd fel.

Hoztam a paradicsomunkból, mondta,
rá fogsz ismerni az ízére.
De ez is mást jelentett – nem jársz haza,
már terád nem ismerni rád.

Kiraktam szépen ezt a tizenhat szemrehányást,
visszajelzést, szemtanút
sorban a pincelejárom ablakdeszkájára,
fél lábbal a levegőben
helyeztem el ezeket a domborodó foltokat.

Kipakoltam a zöldesfehér paradicsomot,
csak a hibákat futotta körbe egy kis szín,
ügyeltem rá, össze ne ütődjenek,
hogy a testek melegének áramlása beérlelje őket.
Mіндеgyiket legalább kétszer
kézbe vettem, és leraktam.